

Fackligt arbete är mitt sätt att orka

Välkomna till ett nytt nummer av Distriktsläkaren! Tidningen har delvis bytt utseende och fått en ny redaktör, och jag hoppas ni ska hitta läsvärda artiklar.

Detta nummers tema är sjukskrivning, både ur synvinkeln allmänläkare som sjukskriver och allmänläkare som blir sjukskrivna. Det är förvisso inte bara Försäkringskassan som driver läkare till bristningsgränsen, men visst finns det tillfällen när de två sidorna faktiskt sammanfaller. Läs mitt reportage från Cederkliniken i Piteå, på sidan 42, där man upplevde sjukskrivningsprocessen som ett klart arbetsmiljöproblem, som behövde åtgärdas. Resultatet med en tydlig struktur kring sjukskrivningarna ledde dock inte bara till bättre arbetsmiljö, utan också till färre underkända intyg och färre sjukskrivna patienter.

Utmattningsdiagnoserna är kanske den största utmaningen, både för oss själva och för våra patienter. Jag är en av de läkare som hört Saskia Bengtsson tala på symposier och möten, och läst hennes debattartiklar om primärvården. Men så plötsligt blev det alldeles tyst. Läs Eva Nordins intervju med Saskia på sidan 13, den berör verkligen!

Facebook innehåller ibland intressanta ting. I mitt flöde har antalet mat- och barnbilder klart minskat, men istället kan jag läsa artiklar från medicinska tidskrifter och engagerande kolleger. Ni har väl inte missat alla de grupper som finns för oss allmänläkare, där det förs livliga diskussioner om stort och smått? Visst kan det bli lite gnälligt ibland, men man kan också hitta en del trådar med riktigt bra innehåll. Gruppen "Läkare inom allmänmedicin" har 2 700 medlemmar. Uppåt 100 av dem lämnade, i en lång i tråd i januari, tips för hur de gör för att ladda batterierna.

Vanligaste strategin var föga oväntat att gå ner i arbetstid. Men många visade sig också vara engagerade i körer, kultur- och friluftsliv, balintgrupper, dans och motion. Pussel och hantverk gav också avkoppling. Semester och resor beskrevs av många som energikickar. Det gäller också att våga säga ifrån och inte vara alltför tillmötesgående på jobbet. Många får också energi av patienterna. Till och med välskrivna journaler kan skänka glädje. Hoppa inte över fikarasten och glöm inte

att skratta med kollegerna. När det blir stressigt kan det vara bra att skapa en att-göra-lista. Blir det ohållbart: byt jobb!

För mig har det fackliga arbetet blivit ett sätt att orka. Jag får tillfälle att lyfta blicken och reflektera över mitt arbete, och jag känner mig inte lika maktlös. Jag är verksam i Stockholm, en region som ofta skryter om sina korta värdköer och höga tillgänglighet till vård. Men våra politiker blir förvånade när man visar SKLs siffror på antal heltidsanställda läkare i primärvården per 1 000 invånare – där ligger Stockholm tillsammans med Uppsala i botten. Vi ligger också sämst till i SKLs jämförelser för s.k. undvikbar vård, dvs. när patienter blir inlagda för sjukdomstillstånd som, om man sköter dem väl, bör kunna skötas i öppenvård, t.ex. diabetes, hjärtsvikt och KOL, eller när patienterna inom kort tid blir återinlagda för samma sjukdom som de redan vårdats för. Jag vägrar att tro att det inte finns ett samband mellan antalet distriktsläkare och hur välsköta t.ex. KOL-patienterna är, och i mitt fackliga uppdrag ligger att få våra beslutsfattare att förstå det. Jag är också övertygad om att utbyggd primärvård inte direkt kan ta pengar från våra pressade sjukhus. Den effektivitetsvinst vi får av utbyggd primärvård kommer ju inte över en natt. Utbyggnaden av primärvården måste betraktas som en investering, inte en omedelbar möjlighet att spara pengar. ■

Ylva Sandström

Text:
Ylva Sandström
Redaktör
Ordf. i DLF, StlHlm

